

ting, som man famler sammen, og jeg skal benytte Leiligheden til at sige, at naar det ærede Medlem har læst forskjellige Ting op, som jeg har sagt ved Mødet i Ringsted, saa har jeg ingenlunde sagt det saaledes. Det er noget ganske Andet, jeg har sagt; men Sligt er jeg saa vant til at høre, og det var Synd at misunde det ærede Medlem den Fornøielse, han har ved at læse det op her. Jeg vil kun sige ham, at den Fornøielse, han har ved at træde op paa denne Maade, vilde han maaske reconcere paa, dersom han havde en Forestilling om, hvilken Virkning saadannealer vilde gjøre udenfor denne Sal. I denne Sal faae vi gode Venners Latter, og vi Andre mere os ogsaa derover, men Spørgsmaalet er, om han vilde lægge saameget an paa den Slags Foredrag, dersom han virkelig kunde tænke sig, hvilken Virkning de gjøre udenfor Salen. Han ønsker nemlig ikke nogenformelt videre Tilslutning fra Folkets Side til os, men jeg tror, at slige Foredrag gjøre os en meget stor Tjeneste ude i Landet, og derfor takker jeg ham ogsaa fra dette Synspunkt for det Bidrag, han har givet til, at vor Stilling kan blive klarere mere og mere. Med Hensyn til hvad der ellers ligger for vil jeg sige, at den Stilling, vi nu indtage, for saa vidt er overmaade glædelig, thi den Tilbageholdenhed og Rolighed, som det ærede Medlem roste os for, at vi hidtil havde udoist, have vi jo udoist, fordi det nye Ministerium ikke havde givet os noget Program. Vi vidste ikke, hvad det nye Ministerium indeholdt — jeg skal af forskjellige Grunde ikke komme tilbage til Throntalen, den vil jeg ikke berøre — vi have ikke kjendt Ministeriet, men nu kjende vi det, og derfor siger jeg, at det er ganske overordentlig glædeligt, at vi nu have faaet Klarhed i dette vigtige Spørgsmaal, hvorpaa hele vor Udvikling i den nærmeste Tid vil bero. Det glæder mig nu særdeles meget, at Ministeriet har givet os sit Program. Den høitærede Conseilspræsident har i dette Dieblik paa Regjeringens Begne givet os et Program, som er tydeligt og klart.

Justitsministeren: Det ærede Medlem, som nu satte sig (S. M. Hansen), yttrede, at jeg under Behandlingen af Forespørgslen om to Politimestres formentlige Forbud mod Afholdelsen af offentlige Møder under Tag har udtalt, at selv om man havde henvendt sig til mig med Opfordring om at fremskaffe Oplysninger angaaende disse to Tilfælde, vilde jeg ikke have gjort det. Dette er en Misforstaelse fra det ærede Medlems Side; noget Saadant har jeg ikke sagt. Jeg har udtalt, at jeg ikke i den Intempellation, der var anmeldt, saaledes som den var affattet og af dens blotte Anmeldelse her i Thinget, havde fundet Anledning til at indhente Oplysninger om Fakta, for saa vidt disse hidtil havde været mig ubekjendte. Talen er jo nemlig kun om det ene Forhold i Næstved og ikke om det i Storeheddinge, hvilket

har været mig bekjendt for omtrent to Aar siden. Jeg har altsaa ikke stillet mig paa det Standpunkt, som det ærede Medlem har antydnet, og det er mig ikke ligegyldigt, om det ærede Thing skulde tro, at jeg havde udtalt noget Saadant, at jeg ikke vilde indhente Oplysninger selv efter en til mig rettet Opfordring til at gjøre det. Jeg har tværtimod sagt det Modsatte, at hvis man havde henvendt sig til mig og opfordret mig til at anstille Undersøgelser om Forholdet i Næstved, som hidtil havde været mig ubekjendt, saa vilde jeg have ladet en saadan Undersøgelse finde Sted. For saa vidt det ærede Medlem satte denne Udtalelse i Forbindelse med den Holdning, som han mente, at jeg skulde have indtaget i den foreliggende Sag, og lige som hentydede til, at min Opførelse skulde være forskjellig, efter som der er Spørgsmaal om forskjellige Embedsmænd, saa vil jeg kun tillade mig til, hvad jeg allerede har udtalt, at føie den Bemærkning, at jeg agter ikke at lade det blive ved den Forhandling, der har fundet Sted i dette Thing, hvad Forholdet i Næstved angaar. Jeg har i Sinde at lade anstille en Undersøgelse, idet jeg ønsker at vide, hvorledes en mig undergivnen Embedsmand har forholdt sig ved en vis Leilighed. Forholdet i Storeheddinge anser jeg for undersøgt saaledes, som der er Grund til at forlange det med Hensyn til en saa gammel Historie; men Forholdet i Næstved agter jeg, som sagt, nærmere at undersøge, og jeg skal i sin Tid ikke lægge Skjul paa den Bestemmelse, jeg desangaaende maatte tage, lige som jeg efter Omstændighederne skal meddele det ærede Thing de Oplysninger, som jeg maatte komme i Besiddelse af.

Bille: Det maa have været det høie Thing paafaldende, i hvilken Grad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Balgfreds (S. M. Hansen) nu sidst idelig begyndte med Forudsætninger, som han, endfjændt de blev benegtede paa Stedet, alligevel byggede videre paa. Jeg skal ikke komme videre ind paa de forskjellige Punkter, som han berørte, eller gennemgaa dem alle, men kun holde mig til tre af dem. Det Første er det, at jeg ikke har rost det ærede Medlem for Sindighed i den første Del af Sessionen; jeg har tværtimod, i Sandheds Medfør, undtaget ham fra den fremkommelige Stemning, som for øvrigt har gjort sig gjældende, og jeg har ydet ham den Anerkjendelse, at han har gjort alt Sit for at bringe Videnskaberne i Bevægelse. Det andet Punkt er det, at det ærede Medlem har søgt frem et helt stort Arsenal af gamle Saaben, som jeg troede vare noget fløvede paa Grund af den hyppige Brug, og at han under begejstrede Tilraab fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Balgfreds (S. Rjer) har draget hele denne gamle Besætning frem, end ikke „Transthøulerne“ blev staaende. Dersom de Herrer følge med Literaturen, vilde de kunne have set, at „Lørdemosen“, for hvilken jeg i en Næste